«Ευαίσθητη ισορροπία»

Ισόποσες δόσεις αυτοανάλυσης

Αποτελεί ένα εκρηκτικό μίγμα, ένα κοκτέιλ – βόμβα που θρυμματίζει τα όρια του ρεαλιστικού – μεταφυσικού κελύφους και εισβάλλει υποχθόνια και στα εδάφη του παράλογου Η «Ευαίσθητη ισορροπία» (1966) του Εντουαρντ Αλμπι – σε χρόνο ρεκόρ –Παρασκευή-Σαββάτο-Κυριακή, ένα μακρύ Σαββατοκυριακο, φέρνει στο προσκήνιο, όχι απλά όσα διαδραματιζονται μέσα στους τοίχους ενός «πλούσιου σπιτιού», ούτε ό,τι είναι πολιτογραφημένο στην αμερικάνικη υπηκοότητα σε συγκεκαιμενο κοινωνικό περίγυρο ή περιφρουρημένο από δεδομένες κοινωνικοπολιτικοϊστορικές συνθήκες

Ο Αλμπι με αφορμή το κλειστό κύκλωμα του αστικού περιβάλλοντος, υποσκάπτει το ένδυμα των κοινωνικων συνθηκών, δίνει διαφάνεια στα κατά συνθηκη ψεύδη και απογυμνώνει τον ανθρώπινο, υπαρξιακό φόβο, διάχυτο κάτω από το ρούχο των κοινωνικών προδιαγραφών και μεσ' από το πρίσμα της οικογενειακής συμβίωσης ως ελάχιστο πυρήνα – μονάδα της αναγκαστικής κοινωνικής συνύπαρξης. Η έννοια της ευαίσθητης ισορροπίας στο έργο έχει να κάνει με τα στεγανά του κοινωνικου περιγράμματος, που φέρνουν το άτομο αντιμέτωπο με τα όσα «πρέπει» έχει ν' αντιμετωπίσει στη συνύπαρξή του με τόσους διαφορετικούς άλλους, ξεκινώντας από τον πρώτο φορέα κοινωνικοποίησης, την οικογένεια. Επιπρόσθετα, ο καθένας, ως ατομική πρωτίστως οντότητα, έχει ν' αντιμετωπίσει όχι μόνο τους υπαρξιακούς του φόβους και να επιτύχει –αν τελικά το μπορέσει– ένα διάλογο με τον εαυτό του, αλλά επισης να τηρήσει τους κώδικες που θα του επιτρέψουν τη συνύπαρξή του με τους άλλους, χωρίς να ξεπεράσει μία αδιόρατη αλλά ευδιάκριτη γραμμή ισορροπίας σε όλα τα προαναφερθέντα επίπεδα

Στη θεατρική σκηνή «Αθηναΐς» ο Γ. Ασημακόπουλος στήνει τον αστικό περίγυρο του σαλονιού ενός εύπορου σπιτιου σε μοντέρνο στιλ, διατυπώνοντας εύγλωττα την ταυτότητα του χώρου Η εύηχη μετάφραση της Ν Γαληνέα σκιαγραφεί ευδιάκριτα τους ήρωες και η σκηνοθετική διδασκαλία των υπαρξιακών αλλά και κοινωνικων συνθηκών που συμβάλλουν αλλά και εντείνουν τις συγκρούσεις.

Η Ζωή Λάσκαρη έχει βρει έναν άμεσα αφοπλιστικό, ρεαλιστικό κώδικα ανταπόκρισης στις ανάγκες του ρόλου Ειδικά στα σημεία όπου η Αγκνες σε στιγμές εξωστρέφειας μονολογεί φωναχτά, αποκαλώντας αυτή την αντίδρασή της «προσωπική υπόθεση». Ο Τάκης Χρυσικάκος με άμεμπτη τεχνική, μέτρο και επίγνωση των εκπληκτικών δυνατοτήτων του, σκιαγραφεί εν πλήρει διαστάσει τις ιδιότητες του Τόμπι, μεσ' από μία αποστομωτική, εκπληκτική ερμηνεία. Λίγο αμήχανη Εντνα η Κ Καραγιάννη Ικανοποιητικά ερμήνευσαν τους ρόλους τους οι Ε. Καλούδης, Β Πεφάνη, Μ Σολωμού. Μια προσεγμένη παράσταση που τηρεί τις ισορροπίες του Αλμπι